

ÚVOD

Změny se dějí krůček po krůčku. Přímo před mýma očima, a přesto mimo moje zorné pole. Každým dnem byla o něco starší, o miliontinu dospělejší. Nenapadlo mě to. Pak, zničehonic, mě to zaskočilo: Přímo před ní vyšplhala veverka na strom. Ale místo aby se za tím drzounem okamžitě pustila, vzrušeně štěkala a poskakovala kolem stromu, zůstala ležet a zvířátko sledovala toužebným pohledem.

Udiveně jsem se na ni podívala – a objevila šedivé chlupy, které jí lemovaly čenich. A oči, které najednou vypadaly trochu zastřené. Moje fenka Shira zestárla. Jak mi to jen mohlo ujít? Měla jsem to před očima, a přesto jsem to nevnímala. Byla jsem u toho moc blízko.

Rodiče dospělých dětí často vyprávějí o úleku, jaký pociťují, když listují starým albem s rodinnými fotografiemi. Vidí fotky svých ratolestí, jak si hrají na pláži a s nafukovacími křidélky na rukou se cachtají v bazénu, a kladou si otázku: Co se stalo? Kde na cestě mezi dětstvím, pubertou a dospělostí jsme o ně přišli? Jak to, že jsme si nevšimli, že děti zestárly?

Nedávno jsem si prohlížela fotky Shiry, když byla ještě malá. Baculaté, téměř bílé štěně labradora prostrkující hlavičku volantem mého auta. Setkání se psími kamarády. První plavecká cvičení, pro jistotu na